Súd:	Krajský súd Bratislava
Spisová značka:	2Co/72/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1315202177
Dátum vydania rozhodnutia:	05. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Michaela Králová
ECLI:	ECLI:SK:KSBA:2020:1315202177.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členiek senátu JUDr. Ivany Jahnovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej v právnej veci žalobkyne: T.. B. U., B. XX.X.XXXX, O. X. P. XX, X., zastúpená Roman Kvasnica a partneri s.r.o., IČO: 36 866 598, so sídlom: Žilinská cesta 130, Piešťany, proti žalovanému: Ústav lekárskej kozmetiky, a.s., IČO: 35 751 096, so sídlom: Kozia 17, Bratislava, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Zoltán Sťahula, s.r.o., IČO: 50 686 861, so sídlom: Dunajská 6, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 100 000,- eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III, č. k. 19C/84/2015 - 206, zo dňa 11.10.2016 v spojení s doplňujúcim rozsudkom č.k. 19C/84/2015 - 259 zo dňa 19.9.2019, takto

r o z h o d o l :

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava III, č. k. 19C/84/2015 - 206, zo dňa 11.10.2016 v spojení s doplňujúcim rozsudkom č. k. 19C/84/2015 - 259 zo dňa 19.9.2019 v napadnutom vyhovujúcom výroku v časti priznanej istiny 5. 000,- eur p o t v r d z u j e .

II. V zostávajúcej časti priznanej istiny odvolací súd napadnutý vyhovujúci výrok rozsudku Okresného súdu Bratislava III, č.k. 19C/84/2015 - 206, zo dňa 11.10.2016 v spojení s doplňujúcim rozsudkom č. k. 19C/84/2015 - 259 zo dňa 19.9.2019 m e n í tak, že žalobu zamieta.

III. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava III rozsudkom č.k. 19C/84/2015 - 206 zo dňa 11.10.2016 žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 50. 000,- eur a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Doplňujúcim rozsudkom č.k. 19C/84/2015 - 259 zo dňa 19.9.2019 zastavil konanie v časti žaloby o 9. 460,31 eur a vo zvyšku žalobu žalobkyne zamietol.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 9.12.2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/15/2011 sa žalobkyňa pôvodne domáhala voči žalovanému náhrady bolestného vo výške 802,47 eur, náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 433,80 eur, náhrady nákladov spojených s liečením vo výške 12. 500,- eur, náhrady za stratu zárobku vo výške 188,77 eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 100 000,- eur, t.j. spolu 113. 925,04 eur s odôvodnením, že sa u žalovaného dňa 10.12.2008 podrobila estetickému výkonu, kedy v dôsledku jeho nesprávneho lekárskeho postupu došlo ku komplikácii, a následne k poškodeniu zdravia žalobkyne, ktoré si vyžiadalo dlhodobú bolestivú liečbu spojenú s nákladmi, a zároveň tým došlo aj k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobkyne.

3. Návrh žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 100 000 eur súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 3.2.2015 vylúčil pod sp.zn. 19C/84/2015 na samostatné konanie, ktoré bolo uznesením zo dňa 8.9.2015 postupom podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok účinný do 30.6.2016) prerušené do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. 10C/15/2001. Súd prvej inštancie vo veci sp.zn. 10C/15/2001 rozhodol rozsudkom pre čiastočné uznanie nároku zo dňa 13.10.2015, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni istinu 5. 000,- eur a vo zvyšnej časti zaplatenia náhrady škody na zdraví (18. 938,80 eur) konanie zastavil. Z uvedeného dôvodu uznesením zo dňa 7.12.2015 súd prvej inštancie rozhodol postupom podľa § 111 ods. 2 OSP o pokračovaní v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy sp.zn. 19C/84/2015, ktoré bolo dovtedy prerušené.

4. Súd prvej inštancie prejednávanú vec právne posúdil podľa § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj OZ), § 13 ods. 1, 2, 3 a § 16 OZ a vychádzal zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaného dokazovania, kedy mal preukázané, že žalobkyňa dňa 10.12.2008 absolvovala estetický výkon v zdravotníckom zariadení na Tematínskej ulici č. 3 v Bratislave, ktoré prevádzkuje žalovaný. Pri zákroku bol aplikovaný preparát CRM-DEX obsahujúci kyselinu hyalurónovú a dextranomer v množstve 2ml do kožných rýh - vrások na čele žalobkyne, pričom v konaní vyšlo najavo a žalovaný to nepopieral, že žalobkyňa nepodpísala informovaný súhlas o význame tohto výkonu, možných vedľajších účinkoch a komplikáciách, prípadne následkoch tohto výkonu. Následne prišlo ku komplikáciám, ktoré si vyžiadali hospitalizáciu a ďalšiu liečbu. V znaleckom posudku zo dňa 10.10.2010 znalec MUDr. Marián Pamula (ďalej len „znalecký posudok") uviedol, že komplikácie, ktoré po zákroku vznikli, výrazne predĺžili obdobie trvania bolesti, obmedzili poškodenú v kontakte so spoločenským prostredím, vynútili si hospitalizáciu v nemocničnom zariadení, dlhú dobu (5 mesiacov) trvajúce preväzy a ošetrenie rany - defektu na tvári - čele. Ďalej znalec uviedol, že hoci sa v danom prípade nejedná o zohyzdenie, pretože sa nezmenili výrazové črty tváre, zostal u žalobkyne trvalý kozmetický následok vo forme jazvy na čele v strede, tiahnucej sa od koreňa nosa až po líniu vlasov v dĺžke asi 8 cm, šírke 1,5 cm, v dolnom póle asi 2 cm. Rovnako plastický chirurg MUDr. Peter Chovan, ako svedok na pojednávaní dňa 31.5.2016 vypovedal, že na neho jazva pôsobila neesteticky, a že sa jedná o doživotné postihnutie tváre. Svedkovia (p. L., L.. K. H. L.. Z.) z okruhu kolegov žalobkyne potvrdili, že jazva na čele žalobkyne bola viditeľná, žalobkyňa bola v zlom psychickom stave, nezúčastňovala sa spoločenským podujatí a jej zlý zdravotný stav zrejme prispel aj k zániku týždenníka, ktorého bola v tom čase (2009) šéfredaktorkou. Brat žalobkyne X. U. uviedol, že žalobkyňa má stavy úzkosti z toho, ako vyzerá a čo si o nej budú ľudia myslieť, vyhýba sa spoločnosti, nemá rada stretnutia s cudzími ľuďmi. Povahovo sa zmenila z otvorenej a usmievavej ženy na hĺbavú, premýšľajúcu až úzkostnú zo svojho zdravotného stavu; neustále vyhľadáva lekársku pomoc. PhDr. Jaroslava Martínková, poradenský psychológ a psychoterapeut pre dospelých a deti podala vo veci odborné vyjadrenie zo dňa 7.10.2016, v ktorom uviedla, že žalobkyňa je u nej v psychoterapeutickej starostlivosti od 8.1.2009 a to v súvislosti s nevydareným estetickým výkonom zo dňa 10.12.2008, ktorý evokoval masívnu depresívnu symptomatológiu, ako reakciu na tento závažný stres. Psychologička ďalej uviedla, že v popredí psychického obrazu žalobkyne boli beznádej, inhibícia schopností vyjadrovať emócie, pocity poníženia, hypoaktivity, nechutenstvo a najmä sociálna plachosť, komplex menejcennosti, strata energie a duševného pokoja. V tejto fáze psychoterapeutického procesu bola dokonca potrebná konzultácia so psychiatrom, ktorý indikoval medikamentóznu liečbu. Stav žalobkyne sa rozvinul v pochybnosti o sebe, v stratu duševnej rovnováhy, bojovala so značne zníženým sebavedomím, trpela pocitom zníženej ľudskej dôstojnosti, vyhýbala sa verejným podujatiam, čo bol značný problém s ohľadom na profesiu novinára. Žalobkyňa bojovala s pocitom ohrozenia sociálneho statusu, s pesimistickým sociálnym výhľadom, s tendenciou sa sociálne izolovať. Psychologička ako svedkyňa tiež vyjadrila názor, že zákrok, ktorý bol u žalobkyne vykonaný, nesporne spôsobil pocit závažného estetického, psychického a spoločenského handicapu, ktorý zasiahol tak osobný, ako aj profesionálny život.

5. Súd prvej inštancie mal za to, že ujma, ktorá bola žalobkyni spôsobená estetickým výkonom v zdravotníckom zariadení žalovaného, nie je sporná. Poukázal na to, že žalovaný uznal nárok žalobkyne na náhradu škody na zdraví, zahŕňajúci bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia ako dôvodný, a súd prvej inštancie v tejto veci rozhodol o náhrade škody na zdraví rozsudkom pre čiastočné uznanie nároku. Uviedol ďalej, že sporným zostal nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, uplatnený popri nároku na náhradu škody na zdraví, vychádzajúci z toho istého skutkového základu, a intenzita zásahu do osobnostných práv žalobkyne, na základe čoho súd voľnou úvahou posúdi výšku nemajetkovej ujmy.

6. V tejto súvislosti poukázal súd prvej inštancie na to, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 a 3 OZ a nároky na náhradu škody za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 444 OZ sú samostatné právne prostriedky ochrany fyzickej osoby. Pri náhrade nemajetkovej ujmy musí byť preukázané, že sú tu okolnosti preukazujúce, že v konkrétnom prípade nestačí zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 OZ a to najmä z hľadiska intenzity trvania, rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých na postavení žalobcu v rodine, spoločnosti, resp. okolnosti, ktoré majú nepriaznivé následky na zdraví žalobcu. O zníženie dôstojnosti fyzickej osoby, či jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere ide vtedy, pokiaľ ujmu vzniknutú v osobnostnej sfére fyzická osoba, vzhľadom k povahe, intenzite, trvaniu, rozsahu a šírke okruhu pôsobenia nepriaznivého následku, pociťuje a prežíva ako závažnú.

7. V súvislosti so súbehom uplatnených nárokov podľa § 13 ods. 2 a § 444 OZ poukázal súd prvej inštancie na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.5.2014 sp. zn. 7 Cdo 65/2013 - publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov SR pod R 1/2015, kde dovolací súd uviedol, že ten istý skutkový dej môže v niektorom prípade zakladať tak nárok na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, ako aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej fyzickej osobe na jej osobnostných právach; tieto nároky treba dôsledne rozlišovať a v ich posudzovaní mať na zreteli nielen odlišnosť vzťahov, z ktorých sú vyvodzované, ale tiež právnej úpravy, ktorá sa na ne vzťahuje. Zo žiadneho ustanovenia zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov nemožno vyvodiť, že by v rámci odškodňovania bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia mal zohľadniť aj zásah do dôstojnosti, súkromia alebo rodinného života poškodeného. V súvislosti s rozsudkom Vrchního súdu v Olomouci sp. zn. 1 Co 2/2010 z 5.5.2010 Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenal (na rozsudok ktorý sa odvoláva žalovaný), že úprava náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia v zákone č. 437/2004 Z. z. je iná, než vo vyhláške Ministerstva zdravotníctva Českej republiky č. 440/2001 Sb., o odškodnení bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia, podľa ktorej sa bolesť považuje každé telesné a „duševné strádanie" spôsobené škodou na zdraví. Vychádzajúc z takéhoto predpokladu odlišnej právnej úpravy, teda nemožno postupovať ani v zmysle pravidla non bis in indem, teda podľa princípu tzv. proporcionality. Súd prvej inštancie teda mal na základe uvedeného za to, že žalobkyňa má za splnenia zákonných predpokladov právo na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko jej nárok vo vzťahu k priznanej náhrady škody na zdraví nemožno posúdiť ako duplicitný.

8. Pri posudzovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy skúmal súd prvej inštancie existenciu základných predpokladov pre vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 2 a 3 OZ, ktorými sú protiprávny zásah do osobnostných práv fyzickej osoby, zníženie dôstojnosti a vážnosti fyzickej osoby v značnej miere a príčinná súvislosť medzi protiprávnym zásahom do osobnostnej sféry a znížením najmä dôstojnosti a vážnosti fyzickej osoby v spoločnosti. K jednotlivým zákonným predpokladom na priznanie nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie uviedol, že nakoľko aj žalovaný uznal zodpovednosť za ujmy spôsobenú žalobkyni, možno vykonaný zákrok aj bez ďalšieho považovať za protiprávny a spôsobilý privodiť jej ujmu na osobnostných právach, pričom je dôležité zohľadniť aj skutočnosť, že žalobkyňa nedala na vykonanie zákroku písomný informovaný súhlas, na základe skutočnosti, ktorej je nesporné, že žalovaný zanedbal povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona - poučenie a písomný informovaný súhlas pacienta podľa § 6 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení. K zníženiu dôstojnosti a vážnosti fyzickej osoby v značnej miere ako ďalšiemu predpokladu priznania peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie poukázal na závery dokazovania vykonaného v konaní, keď mal za preukázané, že neoprávneným zásahom došlo k zásahu do dôstojnosti, súkromia a rodinného života poškodenej žalobkyne, čo vyplynulo zo svedeckých výpovedí, ako aj z odborného posudku psychologičky PhDr. Jaroslavy Martínkovej, ktorá uviedla: „Neodborne vykonaný chirurgický zákrok nesporne spôsobil pocit závažného estetického, psychického a spoločenského handicapu, ktorý dlhodobo pretrvával a nielen v jej osobnom živote, ale najmä v profesionálnom limitoval jej uplatnenie." Rovnako MUDr. Roman Chovan - plastický chirurg, ako svedok uviedol, že sa z jeho pohľadu jedná o doživotné postihnutie tváre žalobkyne, ktoré vyzerá neesteticky. Súd prvej inštancie mal napokon za to, že v danom prípade bol splnený aj tretí predpoklad

na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorým je príčinná súvislosť medzi protiprávnym zásahom do osobnostnej sféry a znížením najmä dôstojnosti a vážnosti fyzickej osoby v spoločnosti, čo rovnako vyplynulo z výpovedí svedkov (napr. brat žalobkyne, pán X. U.), že odo dňa zákroku sa žalobkyňa zmenila aj osobnostne, vyhýbala sa spoločnosti, nemá rada stretnutia s cudzími ľuďmi. Povahovo sa zmenila z otvorenej a usmievavej ženy na hĺbavú, premýšľajúcu až úzkostnú zo svojho zdravotného stavu; neustále vyhľadáva lekársku pomoc. Rovnako PhDr. Jaroslava Martínková, vo svojom odbornom vyjadrení zo dňa 7.10.2016 uviedla, že postraumatická udalosť sa viazala k nevydarenému estetickému výkonu z 10.12.2008, ktorá evokovala masívnu depresívnu symptomatológiu ako reakciu na tento závažný stres. Súd prvej inštancie mal preto za to, že v predmetnej veci je nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch oprávnený.

9. V rámci ustálenia výšky resp. rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch súd prvej inštancie poukázal predovšetkým na to, že platná právna úprava neustanovuje rozsah peňažného zadosťučinenia. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy určuje súd podľa voľnej úvahy a musí byť primeraná. Súd vychádza z dvoch kritérií a to závažnosti vzniknutej ujmy, kde sa predpokladá, že čím je závažnejšia ujma, čo do svojho rozsahu trvania dôsledkov, tým vyššia bude aj náhrada v peniazoch, ako aj z okolností, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na znalecký posudok, kde znalec uviedol, že u žalobkyne zostal „trvalý kozmetický následok vo forme jazvy na čele v strede, tiahnucej sa od koreňa nosa až po líniu vlasov v dĺžke asi 8 cm a šírke v hornom póle asi 1,5 cm, v dolnom póle asi 2 cm". Rovnako plastický chirurg MUDr. Peter Chovanec potvrdil, že následky zákroku sú trvalé, skutočnosť, ktorá podľa názoru súdu prvej inštancie dostatočne vyjadruje závažnosť ujmy spôsobenej žalobkyni. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa vzhľadom na viditeľné miesto poškodenia (čelo) už nikdy nebude ako predtým, z čoho pramenia aj jej nezanedbateľné psychické ťažkosti, ktoré sa prejavujú v práci, spoločenskom a súkromnom živote. Mal za to, že takýto zásah do osobnosti žalobkyne nemožno v žiadnom prípade pokryť priznaným nárokom na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. Zároveň však súd prvej inštancie bol toho názoru, že žalobkyňou požadovaná výška imateriálnej ujmy v peniazoch nie je primeraná, nakoľko aj keď sa jedná o neestetický vyzerajúcu jazvu, a následky potrvajú po celý život, zo znaleckého posudku vyplýva, že v danom prípade sa nejedná o zohyzdenie, pretože sa nezmenili výrazové črty tváre, jazva nepôsobí odpudzujúco, nevzbudzuje ani odpor, ani ľútosť náhodne okoloidúcich. Súd prvej inštancie mal tiež za preukázané, že hoci zákrok žalobkyňu obmedzoval v práci (pracovná neschopnosť a ďalšia rekonvalescencia, ako aj psychické problémy z toho prameniace), žalobkyňa napriek všetkému pracuje ako šéfredaktorka iného týždenníka a zúčastňuje sa na spoločenskom živote, a nie je obmedzovaná vo výkone svojej práce žurnalistky natoľko, aby jej bol priznaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v požadovanej výške. Z odborného vyjadrenia PhDr. Jaroslavy Martínkovej mal súd prvej inštancie tiež za preukázané, že psychická trauma postupne odznieva, a teda je nádej na elimináciu psychickej traumy natoľko, že jediným, hoci nezanedbateľným a závažným následkom zákroku zostane jazva na čele žalobkyne. Súd prvej inštancie na základe týchto skutočností priznal žalobkyni peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50. 000 eur. Následne o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok (ďalej aj CSP) a žiadnej zo sporových strán nepriznal právo na náhradu trov konania.

10. Žalovaný podal proti rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 19C/84/2015 - 206 zo dňa 11.10.2016 v celom rozsahu v zákonnej lehote odvolanie, z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) f), h) CSP. V odvolaní poukazuje na konanie sp. zn. 10C/15/2011 vedené na súde prvej inštancie, kde si žalobkyňa uplatňovala nárok na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia a náhradu účelných nákladov spojených s liečbou, v rámci ktorého na pojednávaní dňa 13.10.2015 žalovaný uznal nárok žalobkyne, čo do základu a čiastočne do výšky 5. 000,- eur, na čo bol vydaný rozsudok pre čiastočné uznanie nároku a žalovaný uhradil žalobkyni sumu 5. 000,- eur, z titulu náhrady škody na zdraví, čím boli medzi stranami vysporiadané všetky nároky uplatňované si v konaní sp. zn. 10C/15/2011. Žalobca zdôraznil, že žalobkyňa v konaní sp.zn. 10C/15/2011 predložila iba minimum skutočne relevantných dôkazov. Žalovaný je toho názoru, že žaloba o náhradu nemajetkovej ujmy je snahou žalobkyne o suplovanie náhrady škody na zdraví, pretože v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy sa nevyžaduje predloženie exaktných dôkazov a posúdenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a jej výšky záleží viac-menej výlučne na úvahe súdu. Takéto konanie preto žalovaný vníma ako neprípustné. Nesystematické zvyšovanie nárokov vzniknutých z titulu „náhrady škody za nemajetková ujmu" v podobe bolestného a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia cestou ochrany osobnosti nie je prípustné ani účelné, pretože by viedlo k porušeniu ústavného princípu proporcionality, nie z

hľadiska podhodnotenia vzniknutej nemajetkovej ujmy, ale z pohľadu opačného, ku ktorému by prípadné duplicitné hodnotenia a odškodnenie tej istej nemajetkovej ujmy prispievalo. V tejto súvislosti poukazuje žalovaný na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 426/2014 zo dňa 13.8.2014 („Ústavný súd nerozporuje názor sťažovateľky, že dôsledky poškodenia zdravia sa prejavili aj vo viacerých sférach jej súkromného a rodinného života. Z pohľadu citovanej platnej právnej úpravy je však zrejmé, že tieto ujmy sú kryté inštitútom sťaženia spoločenského uplatnenia a odškodňované jednorazovo, na základe bodového ohodnotenia v závislosti od rozsahu obmedzení pri uplatnení v živote a spoločnosti. Citované ustanovenia zákona č. 437/2004 Z. z. teda upravujú náhradu za dôsledky poškodenia zdravia v pracovnom, kultúrnom, súkromnom, manželskom ale napríklad aj v politickom, či športovom živote. Pokrývajú teda náhradu všestranných obmedzení poškodeného v rôznych sférach jeho života, pri plnení jeho rôznych spoločenských úloh, ktoré sa prejavili ako dôsledok poškodenia zdravia."). Žalovaný ďalej uvádza, že aj keby pripustil, že dvojité hodnotenie tej istej ujmy je možné, musel by byť zásah do osobnostnej sféry žalobkyne takého rozsahu, že by vyžadoval priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalovaný má za to, že žalobkyňa v tomto konaní žiadne takéto skutočnosti nepreukázala. Výsluchy svedkov navrhnutých žalobkyňou (najmä MUDr. Chovana, ktorý bol ošetrujúcim lekárom žalobkyne pri hospitalizácii vo FN v Bratislave - Ružinove) sa niesli v duchu, či v súvislosti so zákrokom absolvovaným u žalovaného vznikla žalobkyni ujma, čo žalovaný nikdy nerozporoval. Skutočnosti zistené z týchto výsluchov by však boli podľa názoru žalovaného rozhodujúce v konaní o náhrade škody na zdraví. Rovnako ani skutočnosť, že v roku 2009 žalobkyňa chodila do práce s obväzmi na čele, nie je skutočnosťou, ktorá by ju oprávňovala na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalovaný okrem toho zvýraznil, že čo sa týka pracovného života žalobkyne, v tejto sfére nemožno na základe vykonaného dokazovania pozorovať žiadnu negatívnu zmenu. Žalobkyňa je členkou predstavenstva PEREX, a.s. a je tiež šéfredaktorkou mienkotvorného denníka. Jej pracovná pozícia sa nijakým spôsobom nezhoršila. Žalovaný je toho názoru, že dočasné obmedzenie možnosti zúčastňovať sa na spoločenských podujatiach, príp. na televíznych vystúpeniach a podobne, nezasiahlo život žalobkyne tak výrazným spôsobom, že by bolo oprávnené požadovať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Negatívny vplyv zákroku na iné súčasti súkromnej sféry (osobné, či rodinné vzťahy) žalobkyňa nepreukázala. Žalovaný nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie, ktorý v rozsudku uvádza, že má za preukázanú oprávnenosť nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 2 OZ a to z dôvodu, že žalobkyňa ujmu pociťuje a prežíva ako závažnú. V tejto súvislosti žalovaný namieta, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní nemôže obmedzovať len na subjektívne tvrdenia poškodeného, ale je povinný vec zhodnotiť objektívne. Zdôraznil, že iba v prípade, ak sa dostatočne preukáže reakcia svedčiaca o znížení dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere v zmysle § 13 OZ, môže byť fyzickej osobe výnimočne subsidiárne priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pre doplnenie žalovaný uvádza, že žalobkyňa poukazovala počas konania na stav bezprostredne po zákroku a fotografie z tohto obdobia sú založené i v spise. Pre úplnosť je podľa názoru žalovaného vhodné uviesť, že súčasný stav jazvy na čele žalobkyne je diametrálne odlišný od stavu po zákroku. Žalovaný má za to, že v konaní žalobkyňa nepreukázala žiadne také skutočnosti, ktoré by prevyšovali jej nárok na náhradu škody na zdraví, resp. nárok na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, ktoré jej už bolo zo strany žalovaného uhradené. Žalovaný podporne poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v uznesení zo dňa 22.9.2010 sp. zn. 5Cdo 196/2009 skonštatoval správnosť záveru, že náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ustanovení o ochrane osobnosti fyzickej osoby, ako forma právnej ochrany práv žalobkyne neprichádza do úvahy, pretože takáto forma finančnej satisfakcie je možná „len v prípade, že škodu na zdraví (za zásah do telesnej a duševnej integrity) nemožno nahradiť vôbec alebo len v neúplnom rozsahu." Súd prvej inštancie sa v rozsudku s týmto nijako nevysporiadal, neuviedol ani, prečo argumenty žalovaného neberie pri rozhodovaní do úvahy. Súd je pritom povinný vo svojom rozhodnutí podrobne sa vysporiadať s otázkou, z akého zákonného dôvodu uprednostnil peňažnú satisfakciu pred morálnou. Nerešpektovanie týchto skutočností je porušením zásady spravodlivého procesu. Odhliadnuc od uvedeného, výška priznanej nemajetkovej ujmy je podľa názoru žalovaného absolútne neprimeraná, a hoci je si vedomý, že určenie výšky sa spravuje výlučne úvahou súdu, ani táto úvaha však nemôže byť úplne svojvoľná. Žalovaný má za to, že v rozsudku súd prvej inštancie nedostatočne zdôvodnil priznanú výšku nemajetkovej ujmy. Jediným posudzovaným kritériom bolo, že následky sú trvalé a že žalobkyňa ich subjektívne pociťuje ako závažné. Žalovaný okrem toho nesúhlasí s konštatovaním súdu v odôvodnení rozsudku, kedy uvádza, že nakoľko aj žalovaný uznal zodpovednosť za ujmu spôsobenú žalobkyni, možno vykonaný zákrok aj bez ďalšieho považovať za protiprávny. Žalovaný v konaní o náhradu škody na zdraví uvádzal, že si je vedomý objektívnej zodpovednosti, ktorá mu vyplýva zo zákona. Táto skutočnosť však sama o sebe nemôže a nezakladá protiprávnosť vykonaného zákroku. V znaleckom posudku MUDr. Pamulu č. 90/10 sa

neuvádza, že by žalobca pri aplikácii preparátu, či následnej liečbe pochybil. Rovnako tak v posudku vypracovanom súdnym znalcom doc. MUDr. Jánom Kollerom CSc. (č. 02/09), predloženým žalobkyňou 23.1.2014 sa na str. 12 konštatuje, že liečebný postup, ktorý začal MUDr. Bánsky bol v podstate správny a podľa názoru znalca reakcia, ktorá vznikla u poškodenej môže byť jedným z prípadov, ktoré sa môžu vyskytnúť po podaní akéhokoľvek lieku, a podanie prípravku CRM-DEX prebehlo podľa návodu výrobcu, t.j. lege artis a následná starostlivosť a liečenie komplikácie boli vykonávané lege artis a závažné pochybenia neboli zistené. Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, napriek tomu, že skonštatoval pochybenie zo strany žalovaného, uložil mu pokutu na dolnej hranici možnosti jej uloženia, okrem iného aj z dôvodu, že u pacientky došlo k estetickej ujme, bez funkčnej poruchy a estetický výkon absolvovala bez zdravotnej indikácie, na základe vlastného rozhodnutia. Zohľadňujúc preto okolnosti tohto konania, kedy následkom zákroku u žalobkyne je v súčasnosti kozmetický defekt vo forme jazvy, je priznanie nároku na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy a navyše vo výške 50. 000,- eur, podľa názoru žalovaného v rozpore s príslušnými právnymi predpismi a tiež so súvisiacou judikatúrou. Žalobkyňa v konaní nepreukázala žiadne také skutočnosti, ktoré by ju oprávňovali na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, z priebehu konania nevyplynula žiadna ďalšia ujma, ktorá by nebola krytá inštitútmi bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia a všetky nároky boli žalobkyni uhradené v konaní o náhradu škody na zdraví vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 10C /15/2011. Súd prvej inštancie sa pri svojom rozhodovaní riadil subjektívnymi pocitmi žalobkyne, ktoré sami o sebe nemôžu byť podkladom pre zákonné a spravodlivé rozhodnutie. Rovnako tak sa v rozsudku absolútne nevysporiadal so žalovaným predloženou judikatúrou, ktorá bola v rozpore s názorom žalobkyne, resp. i názorom súdu. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je založené na skutočnostiach, ktoré by boli podstatné pre rozhodovanie o náhrade škody na zdraví, nie však pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Odôvodnenie rozsudku je podľa názoru žalovaného nedostatočné a tým pádom nepreskúmateľné. Súd prvej inštancie sa v rozsudku obmedzil iba na konštatovanie splnenia podmienok podľa § 13 Občianskeho zákonníka, bližšie sa k nim však nevyjadril. Žalovaný navrhuje, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu žalobkyne o zaplatenie nemajetkovej ujmy zamietol v celom rozsahu a zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania.

11. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že neoprávnený zásah žalovaného do osobnostných práv žalobkyne nastal a žalovaný to uznáva, je ním preukázaný nesprávny lekársky zákrok a aj podcenenie závažnosti vzniknutých lokálnych komplikácií, čoho dôkazom je v spise založené Oznámenie o výsledku šetrenia zo dňa 7.5.2009 - vydané Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Zasiahnuté boli osobnostné práva žalobkyne v značnej miere. Príčinná súvislosť medzi zásahom a následkami je v konaní preukázaná vykonanými dôkazmi. Bez neoprávneného zásahu žalovaného by žalobkyňa neutrpela tie následky, aké boli v konaní zistené. Zasiahnutá bola v značnej miere ľudská dôstojnosť žalobkyne, telesná integrita, profesijný, spoločenský, súkromný život a v značnej miere bol narušený aj duševný pokoj žalobkyne, čo bolo v konaní preukázané svedeckými výpoveďami. Žalobkyňa poukazuje na podrobné písomné vyjadrenie z 12.8.2016, kde v čl. II. podania popísala v konaní preukázané naplnenie predpokladov vzniku práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a v podaní zo dňa 30.5.2016 popísala v konaní vykonané dôkazy odôvodňujúce požadovanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Značnú mieru negatívnych dôsledkov zásahu do telesnej a duševnej integrity žalobkyne popisuje odborné vyjadrenie zo dňa 7.10.2016, vypracované PhDr. Martinkovou, ktoré je dôkazným prostriedkom v tejto veci. Žalobkyňa poukazuje na obsah svojich písomných podaní a na rozhodovaciu prax súdov, použiteľnú aj v tejto veci, podľa ktorej sú nároky na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch samotnými nárokmi, ktoré nepokrýva bolestné ani sťaženie spoločenského uplatnenia. Žalobkyňa poukazuje okrem iného na to, že podané odvolanie nemá náležitosti podľa § 363 CSP. Žalovaný v odvolaní v rozpore s ustanovením § 363 CSP. neuviedol, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne, keďže neuviedol vôbec v podanom odvolaní, že rozhodnutie považuje za nesprávne. Žalovaný podľa názoru žalobkyne nenapáda odvolacími dôvodmi rozsudok v konaní sp.zn. 19C/84/2015, lebo neuviedol, v čom je rozsudok nesprávny a aj z textu odvolania je zrejmé, že žalovaný napáda konanie pod sp.zn. 10C/15/2011. K námietke súbehu uplatňovaných nárokov žalobkyňa uvádza, že súd prvej inštancie dostatočne vysvetlil, že nárok na náhradu škody je odlišným nárokom od nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, že ide o dva samostatné právne nároky. Súd prvej inštancie dostatočne vysvetlil rozdielnosť priznaného nároku od nároku na náhradu škody na zdraví. Nešlo o náhradu tej istej nemajetkovej ujmy. Nárok na náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia nepokrýva tie zložky ochrany osobnosti fyzickej osoby, za ktoré súd náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch priznal žalobkyni. Súd prvej inštancie sa pritom oprel o ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Každý by

pociťoval zásah, ktorý žalobkyni spôsobil žalovaný, ako zásah v značnej miere do práva na ochranu osobnosti a objektívne spôsobilý v značnej miere znížiť dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. V konaní bolo okrem iného preukázané, že zásah žalovaného vyvolal u žalobkyne rozsiahlu potrebu riešenia psychických problémov, ktoré žalobkyňa dovtedy nemala žiadne. Žalovaný svojim tvrdením, že žalobkyňa v konaní údajne „nepreukázala žiadne také skutočnosti, ktoré by prevyšovali jej nárok na náhradu škody“, neodôvodňuje odvolanie žiadnym z prípustných odvolacích dôvodov. Žalobkyňa povinnosť „preukazovať súdu“, nemá, má povinnosť opísať rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazy na ich preukázanie (§ 132 ods. 1 CSP). Dokazovanie vykonáva súd. Žalovaný tak nenamieta v odvolaní nič konkrétne v rámci odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP voči súdu. Žalovaný mohol namietať voči tomu, k čomu dospel súd na základe vykonaných dôkazov, nie voči tomu, čo údajne „žalobkyňa nepreukázala“. Žalobkyňa ďalej poukazuje na skutočnosť, že žalovaný v rámci odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. neuviedol, okrem zákonnej citácie tohto ustanovenia, žiaden konkrétny dôvod, pre ktorý by tento odvolací dôvod mal existovať. Obdobne žalovaný neuvádza v podanom odvolaní, k akým nesprávnym skutkovým zisteniam podľa neho súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov. Nedá sa z podaného odvolania zistiť, ktoré skutkové zistenie súdu prvej inštancie je nesprávne podľa odvolateľa. K tvrdenému dôvodu odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP žalobkyňa uvádza, že konanie nemá inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a žalovaný žiadnu takú konkrétnu vadu konania a jej následok netvrdí. Žalovaný vychádza z nesprávneho predpokladu, že by uznesenie sp. zn. 10C/15/2011, vydané 28.4.2015 o pripustení zmenu návrhu, mohlo zaťažiť vadou konanie vo veci sp. zn. 19C/84/2015, ktoré bolo už predtým uznesením z 3.2.2015 vylúčené na samostatné konanie. Žalobkyňa ďalej zdôraznila, že žalovaný nenamieta a ani neuviedol ako odvolací dôvod predpokladaný ustanovením § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Z dôvodu absencie tohto odvolacieho dôvodu nemožno preskúmavať tvrdenia odvolania, ktoré namietajú údajné nedostatočné zdôvodnenie priznania výšky nemajetkovej ujmy v rozsudku súdu prvej inštancie. Prípadné nedostatočné zdôvodnenie rozsudku totiž spadá pod odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) CSP, ktorý ale nie je v odvolaní uvedený, preto nie je možné preskúmavať námietky žalovaného, nasmerované proti údajnému nedostatku odôvodnenia rozsudku (i keď rozsudok je dostatočne zdôvodnený). V zmysle ustálenej judikatúry súdov, nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia, resp. nevyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami zo strany súdu v konaní, patrí pod postup súdu porušujúci právo odvolateľa na spravodlivý proces, teda pod odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) CSP a nie pod odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d) CSP, ktorý v podanom odvolaní označil žalovaný. Podľa ustanovenia § 380 ods. 1 CSP je odvolací súd odvolacími dôvodmi viazaný. Údajná neprimeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch nie je podľa názoru žalobkyne preskúmateľná zo žiadnych odvolacích dôvodov, ktoré na úvod odvolania žalovaný uviedol. Žalobkyňa navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

12. Žalovaný v reakcii na vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu uviedol, že podané odvolanie spĺňa všetky zákonom stanovené náležitosti, obsahuje náležitosti všeobecné, rovnako tak je v ňom uvedené proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, a taktiež sú v ňom uvedené odvolacie dôvody i odvolací návrh. V zmysle § 124 ods. 1 CSP sa každé podanie posudzuje podľa jeho obsahu. Z obsahu podaného odvolania sú zrejmé aj konkrétne dôvody, pre ktoré žalovaný rozsudok napáda a samotné formálne usporiadanie podania nie je predpísané v žiadnom zákonnom ustanovení. Žalovaný ďalej upresňuje, že podľa jeho názoru konanie sp.zn. 19C/84/2015 malo od počiatku od momentu jeho vylúčenia na samostatné konanie vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Poukazuje na § 216 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého je súd viazaný žalobným návrhom žalobcu. Je preto podľa názoru žalovaného otázne, či bolo vôbec možné viesť konanie o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 100 000 eur, keďže v zmysle podaní žalobkyne táto nemajetkovú ujmu v uvedenej výške ani nežiadala. Žalovaný zdôraznil, že v odvolaní poukázal na nesprávny postup súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, kedy súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli a naopak, neprihliadal na skutočnosti opačné. Rovnako uviedol dôvody, ktoré ho viedli k záverom, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný sa domnieva sa, že súd prvej inštancie pri posudzovaní nároku žalobkyne opomenul ustanovenia právnych noriem vzťahujúcich sa k veci a tiež sa nevysporiadal so žalovaným predloženou judikatúrou.

13. Žalobkyňa v duplike zrekapitulovala, že súd prvej inštancie rozhodol vecne správne a zákonne, neprisúdil žalobkyni viac ako žiadala, a tak neprekročil žalobný návrh žalobkyne, ktorého zmenu súd prvej inštancie v priebehu konania nepripustil. Naplnené boli všetky zákonné predpoklady na vznik práva

na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a súdom prvej inštancie priznaní náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch je primeraná a zákonná. Žalovaný nenapáda odvolacími dôvodmi rozsudok v konaní sp.zn. 19C/84/2015, lebo neuviedol, v čom je rozsudok nesprávny a aj z textu odvolania je zrejmé, že žalovaný nebrojí proti rozsudku v konaní sp. zn. 19C/84/2015, keďže napáda konanie pod sp.zn. 10C/15/2011. Žalovaný neuviedol také odvolacie dôvody, na základe ktorých by odvolací súd mal skúmať tvrdenia žalovaného uvedené v odvolaní. Údajná neprimeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch nie je preskúmateľná zo žiadnych odvolacích dôvodov, ktoré žalovaný uviedol.

14. Odvolací súd po zistení, že odvolanie žalovaného spĺňa náležitosti odvolania uvedené v ustanovení § 363 a je podľa jeho obsahu odôvodnené relevantnými odvolacími dôvodmi uvedenými v ustanovení § 365 CSP (primárne nesprávne právne posúdenie veci) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné.

15. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej svoje úvahy, pre ktoré žalobe čiastočne vyhovel pre naplnenie zákonných predpokladov pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy riadne odôvodnil, keď vysvetlil svoj myšlienkový postup a to s poukazom na rozhodujúce skutočnosti zistené na základe výsledkov vykonaného dokazovania, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery, uviedol dostatočne relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil ako po stránke skutkovej, tak aj po právnej stránke.

16. Podľa ustanovenia § 11ods. 1 Občianskeho zákonníka má fyzická osoba právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

17. Podľa § 13 Občianskeho zákonníka má fyzická osoba právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie (ods. 1). Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (ods. 2). Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

18. Zákonným predpokladom vzniku práv podľa citovaného ustanovenia § 11 OZ je: 1. existencia zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby, ktorý vyvolal, alebo bol objektívne spôsobilý vyvolať ujmu spočívajúc v porušení alebo ohrození osobnostných práv fyzickej osoby, 2. protiprávny (neoprávnený) charakter tohto zásahu, 3. príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom a označenou ujmou.

19. Podľa ustanovenia § 444 Občianskeho zákonníka sa pri škode na zdraví jednorazove odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia.

20. Samotná právna úprava bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia je predmetom právnej úpravy v zákone č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej aj zákon č. 437/2007 Z. z.).

21. Zákon č. 437/2007 Z. z. pre účely náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia definuje v ustanovení § 2 ods. 1 bolesť ako ujmu spôsobenú poškodením na zdraví, jeho liečením alebo odstraňovaním jeho následkov. Sťaženie spoločenského uplatnenia v ustanovení § 2 ods. 2 definuje ako stav v súvislosti s poškodením na zdraví, ktoré má preukázateľne nepriaznivé následky pre životné úkony poškodeného, na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo na plnenie jeho spoločenských úloh.

22. Z obsahu súdneho spisu v danej veci, ako aj z pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava III, sp.zn. 10C/15/2011 vyplýva, že žalobkyňa si žalobou zo dňa 9.12.2010 uplatnila voči žalovanému nároky z náhrady škody na zdraví vo výške 802,47 eur za bolestné, 433,80 eur za sťaženie spoločenského uplatnenia, 12. 500,- eur náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s liečbou a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za ochrany jej osobnosti vo výške 100. 000,- eur. Predmetné nároky oprela o tvrdenie vyplývajúce zo správy Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou zo dňa 28.1.2010 (č.

l. spisu 44) o tom, že žalovaný jej nesprávne aplikoval preparát CRD DEX, a to vzhľadom na následnú ischemickú nekrózu kože v oblasti glabely, ktorú zásobuje arteria nadkladková tepna. Zanedbaná bola aj včasná efektívna - kauzálna vazodilatačná a antitrombotická liečba, v dôsledku podcenenia závažnosti vzniknutých lokálnych komplikácii. Zápis zo zdravotnej dokumentácie neobsahoval písomnú formu informovaného súhlasu k uvedenému invazívnemu výkonu v lokálnej anestézii ani poučenie o možných vedľajších účinkoch a komplikáciách. Nároky na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia žalobkyňa odôvodnila lekárskymi posudkami. Nároky na náhradu vynaložených nákladov odôvodňovala listinnými dokladmi o ich zaplatení. Podaním zo dňa 12.9.2013 (č. l. spisu 223) žalobkyňa doplnila, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch odôvodňuje aj tým, že inak ako peniazmi nie je možné nemajetkovú ujmu žalobkyni nahradiť, pred zákrokom nemala tie problémy, ktoré jej vznikli a pretrvávajú po zdravotnom zákroku u žalovaného, utrpela pocity frustrácie, šoku, stresu a smútku zo zbabraného zákroku a jeho následkov, ktoré sa prejavovali priamo na jej tvári, a pre ktoré musela podstúpiť dlhodobú liečbu, ďalšie reparatívne zákroky, a napriek tomu zostal výsledok nezákonného zákroku stále viditeľný na tvári na mieste, ktoré sa nedá ukryť pred zrakmi iných ľudí, zásah do zdravia jej spôsobil a je spôsobilý značnú ujmu fyzickú a psychickú a tiež emocionálnu traumu, keď nie je možná fyzická náprava poškodenia zdravia zovňajšku, ujma je poškodením telesnej integrity žalobkyne s priamym dopadom na psychické zdravie žalobkyne, jej dôstojnosť, súkromie a aj profesijný život, v ktorom je vyžadovaný bezchybný zovňajšok, trauma je objektívna a na celý život, žalobkyňa trpí v súkromnej sfére, zásah do jej dôstojnosti je spôsobený pocitom hanby z vlastného zovňajšku, o ktorom žalobkyňa vie, že sa nikdy nezlepší, zásah do zdravia žalobkyne je zrejmý, je ním neoprávnené zjavné poškodenie zdravia a zovňajšku tváre ženy, následná komplikácia zdravia, odumretie veľkej časti kože na čele v tvári žalobkyne, vytvorenie veľkej jazvy, potreba následného odstraňovania jazvy za účelom jej zmenšenia a napokon nedobrý stav s jazvou, vznik pocitu zohyzdenia, menejcennosti z poškodenia jej výzoru ako ženy a človeka, ktorého profesionálny život sa zakladá na osobnej komunikácii s ľuďmi, ktorými trpí. Z predmetných tvrdení je zrejmé, že žalobkyňa argumentuje jednak dôsledkami v profesijnom živote a navonok voči svojmu okoliu, poškodením zovňajšku na celý život, ale aj dôsledkami vnútorného zotročenia daným poškodením.

23. Počas konania žalobkyňa výšku nárokov z náhrady škody na zdraví, teda bolestné, sťaženie spoločenského uplatnenia a náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s liečbou procesne, so súhlasom súdu upravila (uznesenie o pripustení zmeny žaloby zo dňa 3.2.2015 - č. l. 326 spisu sp. zn. 10C/15/2011, uznesenie o pripustení zmeny žaloby zo dňa 28.4.2015 - č. l. spisu 409 sp.zn. 10C/15/2011) tak, že od žalovaného žiadala zaplatiť bolestné vo výške 1. 337,- eur, sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 15. 038,40 eur, účelne vynaložené náklady spojené s liečením 7. 009,95 eur a 550,- Kč a náhradu za stratu na zárobku vo výške 1. 954,- eur. Prejednanie žaloby o ochranu osobnosti (zaplatenie nemajetkovej ujmy 100. 000,-eur) súd prvej inštancie vylúčil dňa 3.2.2015 (č. l. spisu 326 - sp.zn. 10C/15/2011) na samostatné konanie. Tomuto procesnému rozhodnutiu súdu prvej inštancie predchádzalo podanie žalobkyne zo dňa 12.9.2013 (č. l. spisu 223), ktorým žalobkyňa upravila - znížila výšku uplatnenej nemajetkovej ujmy (čiastočné späťvzatie žaloby) na sumu 90. 539, 69 eur. O úkone čiastočného späťvzatia žaloby súd prvej inštancie rozhodol v končenom rozhodnutí vo veci, v doplňujúcom rozsudku č. k. 19C/84/2015 -259. Spor o náhradu škody na zdraví skončil dohodou strán sporu, ktorá bola premietnutá do rozsudku o čiastočnom uznaní nároku žalobkyne zo dňa 13.10.2015, č. k. 10C/15/2011 - 464, podľa ktorého v kontexte s obsahom zápisnice z pojednávania zo dňa 13.10.2015, žalovaný po súhlase žalobkyne uznal predmetné uplatnené nároky vo výške 5. 000,- eur, bez konkrétneho určenia podielu tejto istiny na čiastkových nárokoch a vo zvyšku vzala žalobkyňa žalobu späť. Strany sporu do zápisnice z pojednávania zo dňa 13.10.2015 prehlásili, že týmto, vrátane už skôr vedľajším účastníkom vyplatenej istiny 1. 929,- eur, sú nároky z náhrady škody na zdraví vysporiadané. O nároku z ochrany osobnosti konal súd prvej inštancie ďalej v spore pod sp. zn. 19C/84/2015, t.j. rozhodnutie, ktoré je predmetom tohto odvolacieho konania. Vo vyššie popísanom postupe súdu prvej inštancie, ktoré malo oporu v zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, ako vtedy platného a účinného procesného predpisu, podľa ktorého o spôsobe vedenia konania rozhoduje súd, odvolací súd nezistil pochybenia a žalovaný súdu prvej inštancie tento postup neopodstatnene vytýka. Pokiaľ súd prvej inštancie o úkone čiastočného späťvzatia žaloby nerozhodne, musí konať o celom predmete sporu, a preto pokiaľ rozhodol o vylúčení žaloby na zaplatenie nemajetkovej ujmy v štádiu konania, kedy nebolo ešte rozhodnuté o čiastočnom späťvzatí žaloby, postupoval správne, keď na samostatné konanie vylúčil žalobu v plnej výške uplatnenej istiny.

24 Nesprávne právne posúdenie veci, ktorého sa v súdenej veci žalovaný vo svojom odvolaní dovoláva, môže spočívať v tom, že súd vec posúdil podľa nesprávneho právneho predpisu, alebo že správne použitý právny predpis nesprávne vyložil, prípadne ho nesprávne aplikoval na zistený skutkový stav.

25. Nároky na náhradu škody z ublíženia na zdraví sú špeciálnymi nárokmi vo vzťahu ku všeobecným nárokom vzniknutým v právnom režime ochrany osobnosti. Ustanovenie § 444 OZ rieši otázku odškodnenia škody na zdraví, teda bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia jednorázovým plnením, avšak táto úprava je natoľko paušálna, že ju nie je možné považovať za vyčerpávajúce riešenie problému kolízie medzi nárokom na peňažnú satisfakciu, podľa ustanovenia § 13 ods. 2 OZ a nárokom z titulu náhrady škody na zdraví. Odvolací súd súhlasí s názorom žalovaného, že nie je prípustným, aby sa na zdraví poškodená osoba pokúšala žalobou na ochranu osobnosti nahrádzať alebo navyšovať svoje nároky z titulu náhrady škody. Preto dosiahnutie satisfakcie podľa ustanovení Občianskeho zákonníka na ochranu osobnosti nie je možné na základe totožných skutkových tvrdení, ako v žalobe na náhradu škody na zdraví. I keď v oboch vyššie popísaných konaniach vystupovali na strane žalobcu a žalovaného rovnaké osoby, nie je možné z obsahu súdneho spisu vyvodiť, že by žalobkyňa tieto nároky oprela o úplne totožné skutkové tvrdenia. Nároky podľa zákona č. 437/2004 Z. z. (bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia) pokrývajú, ako to akcentuje aj Ústavný súd SR vo svojom uznesení I. ÚS 426/2014 zo dňa 13.8.2014, náhradu za všestranné obmedzenia poškodeného v rôznych sférach života, pri plnení jeho rôznych spoločenských úloh, ktoré sa prejavili ako dôsledok poškodenia zdravia. K uvedenému odvolací súd prednáša názor, že obmedzenie znamená zníženie, zmenšenie alebo stratu možností poškodeného v porovnaní so stavom pred poškodením, v príčinnej súvislosti s konkrétnym poškodením. Výška odškodnenia bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia sa stanovuje na základe bodového ohodnotenia v lekárskom posudku. Právna úprava teda vymedzuje pevné a jasné pravidlá pre posúdenie nároku na náhradu škody na zdraví. Na rozdiel od konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III, sp.zn. 10C/15/2001 sa žalobkyňa ale v prejednávanej veci domáha peňažnej satisfakcie za ujmu spočívajúcu aj v zásahu do jej psychickej integrity, za úzkosť, duševný nepokoj - nepohodu spojený s poškodením jej tváre a z neistoty výsledku zákroku a liečby následkov, teda za vnútorné zotročenie týmto stavom poškodenia podľa § 11 a § 13 OZ. Predmetná argumentácia nespočíva výlučne na obmedzení možnosti žalobkyne (tvrdenia o dôsledkoch v profesijnom živote, poškodením zovňajšku na celý život), ale spočíva aj v argumentácii o negatívnych stavoch, následkoch duševného vnímania a prežívania poškodenia a navyše tento nárok zdôrazňuje aj (podanie z 12.9.2013 a ďalšie vo veci nasledujúce podania) absenciou poučenia o rizikách estetického zákroku a informatívneho súhlasu, kde je predmetom ochrany právo na slobodné individuálne rozhodnutie, ako čiastkové právo ochrany osobnosti. Práve zásahy do týchto čiastkových hodnôt (vnútorné zotročenie poškodením a absencia poučenia o rizikách) sú subsumovateľné pod právo na súkromie fyzickej osoby, napriek tomu, že žalobkyňa ich prednáša aj v kombinácii s obmedzeniami v spoločenskom uplatnení a to v časti tvrdenia o bezchybnom zovňajšku pri jej novinárskej práci, ako aj o bolestnom v časti tvrdení o poškodení zovňajšku, komplikáciách zdravia, odumretí časti kože na čele tváre, vytvorenia jazvy, odstraňovania jazvy a sú potom zmierniteľné prostriedkami ochrany osobnosti. Preto nie je možné súhlasiť s odvolacou námietkou žalovaného o dvojitom hodnotení rovnakej ujmy žalobkyne a pre účely daného konania s ohľadom na individuálnosť každej súdenej veci je potrebné uzavrieť, že v súdenej veci si žalobkyňa uplatňuje samostatný nárok na ochranu osobnosti spočívajúci výlučne vo vnútornom zotročení poškodením, ktorý je odlišný od nároku na náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia.

26. Do rámca vymedzeného ustanoveniami § 11 až § 13 Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti patrí právo na súkromie, zahŕňajúce širokú oblasť súkromia fyzickej osoby (najmä jej súkromný život, intímnu sféru, vnútorný, myšlienkový a citový stav, právo rozhodnúť sa). Širokej škále prejavov a súčastí súkromia fyzickej osoby, aj na ktoré sa žalobkyňa odvoláva, zodpovedá aj možnosť rozmanitých prejavov zásahov do súkromia a ich dôsledkov na chránené osobnostné práva. Porušenie práva na súkromie je potrebné dôsledne odlišovať od prípadov neoprávnených zásahov do práva na česť, dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Zákon neposkytuje ochranu akémukoľvek zásahu, ale len proti takému zásahu, ktorý je neoprávnený, a ktorý je spôsobilý privodiť ujmu fyzickej osobe. Pokiaľ došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv, má fyzická osoba dotknutá zásahom právo domáhať sa na súde, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov, odstránili následky neoprávnených zásahov, poskytlo primerané zadosťučinenie. Podaním žaloby na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sleduje fyzická osoba priznanie materiálnej satisfakcie. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (ktorej sa žalobkyňa v prejednávanej veci domáha) môže súd podľa § 13 odsek 2 Občianskeho zákonníka priznať vtedy, ak by sa morálna satisfakcia nezdala postačujúca, najmä ak bola v značnej miere znížená

dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. Zákon ustanovuje jedinú podmienku priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá je splnená vtedy, keď sa nemateriálne zadosťučinenie nezdá postačujúce. Pokiaľ sa v ďalšom texte tohto ustanovenia uvádzajú slová „ najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby, alebo jeho vážnosť v spoločnosti“, ide iba o príklad následku neoprávneného zásahu, v ktorom je táto podmienka splnená. Dôsledkom každého neoprávneného zásahu do práv chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka je určitá ujma. Z hľadiska intenzity zásahu, okolností, za ktorých k nemu došlo a stupňa negatívnych dôsledkov dopadu zásahu na chránené práva sa v praxi môžu vyskytnúť ujmy, ktoré svojou povahou alebo stupňom závažnosti a/ neopodstatňujú ani nemateriálnu ani materiálnu satisfakciu, b/ opodstatňujú (len) nemateriálnu satisfakciu, c/ opodstatňujú tak nemateriálnu, ako aj materiálnu satisfakciu. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je vždy - v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu - existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba (R 53/2010). Teda vnútorné útrapy spojené s poškodením zdravia žalobkyne a to s ohľadom na okolnosť, že žalovaný žalobkyňu nepoučil o rizikách následkov estetického zákroku, je potrebné posudzovať z obvyklého pohľadu priemerného človeka. Z výkladu § 13 ods. 2 OZ je potom zrejmé, že pre posúdenie toho, na aké zadosťučinenie (morálne alebo materiálne) má dotknutá fyzická osoba právo je rozhodujúca objektívna povaha zásahu a objektívna povaha vzniknutej ujmy, teda stav, kedy sa morálna satisfakcia nezdá dostačujúcou vo vzťahu k stupňu intenzity ujmy. Vecou konajúcich súdov je posúdiť, či ujma, ktorá žalobkyni vznikla, je takej intenzity, že ju treba odškodniť nemajetkovou ujmou v peniazoch. V dôsledku uvedeného výkladu potom vo vzťahu k nároku žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch z porušenia osobnostného práva na súkromie nie je správny názor žalovaného, o nepreukázaní intenzity následkov poškodenia žalobkyne v spoločenskom a pracovnom živote.

27. Závery vyplývajúce zo správy Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou poskytujú dostatočný podklad pre skonštatovanie o poškodení tváre žalobkyne po lekárskom zákroku žalovaným (nesprávny postup žalovaného pri aplikácii preparátu CRD DEX) v jeho zariadení, ako aj o pochybení pri poskytnutí potrebnej včasnej liečby, o existencii príčinnej súvislosti medzi zásahom žalovaného a vznikom nemajetkovej ujmy vo sfére osobnostných práv žalobkyne. V tomto prípade sa jednalo o pochybenie súkromného poskytovateľa zdravotnej a kozmetickej starostlivosti, na ktoré sa žalobkyňa obrátila s dôverou, že jej bude poskytnutá adekvátna starostlivosť s výsledkom estetického skrášlenia čela tváre (vo vyjadrení hovorovou rečou išlo o injekčné vpichnutie preparátu), pričom sa ale zavinením žalovaného dostavil opak a následky zákroku si vyžiadali nutnosť vyhľadania odbornej zdravotníckej starostlivosti v nemocničnom zariadení s potrebou hospitalizácie, následnej dlhotrvajúcej liečby a ďalšieho operačného zákroku a trvalými následkami na viditeľnej časti tváre (oblasť čela). Žalobkyňa síce estetický zákrok tváre absolvovala z vlastného rozhodnutia, ale žalovaný bol povinný poskytnúť jej poučenie o rizikách požadovanej estetickej úpravy tváre, o možných vedľajších účinkoch a komplikáciách, ktorú povinnosť v danej veci zanedbal, respektíve v súdnom spore opak tohto záveru spoľahlivo nepreukázal. Zo skutkového stavu veci ustáleného súdom prvej inštancie vyplynulo, že liečenie žalobkyne prebiehalo dlho, jej stav sa nezlepšoval, respektíve zlepšoval sa veľmi pomaly, čo prirodzene spôsobuje stav duševnej trýzne z toho, ako a či sa jej obnoví pokožka na čele tváre, ako sa poškodenie prejaví v jej vzhľade, na ktorý ako žena a novinárka vystupujúca aj pred objektívom televíznej kamery dbala, ako to všetko dopadne, a či sa vôbec obnoví funkcia prekrytia čela tváre pokožkou. V podstate jednoduchý estetický zákrok sa pre žalobkyňu zmenil na komplikované zdravotné poškodenie, ktorého liečba bola podľa lekárskeho posudku o bolestnom a o sťažení spoločenského uplatnenia vypracovaného MUDr. Jozefom Fedelešom ukončená k 17.1.2010, teda cca po dvoch rokoch. Žalobkyňa nebola aj v dôsledku počínania si žalovaného, ktorý ju o rizikách zákroku nepoučil, konaním ktorým mohol u nej vyvolať zdanie bezproblémovosti estetického zákroku, čím jej aj odoprel právo slobodne sa rozhodnúť podstúpiť zákrok, ktorý môžu sprevádzať komplikácie, konfrontovaná s bežnou udalosťou a vnútorné zotročenie obavou z výsledku (svedecky potvrdené svedkami Y. Š. H. X. U.), ktoré u nej subjektívne vyvolalo aj potrebu konzultácii u psychológa presiahli stupeň duševnej záťaže, ktorý je sprievodným znakom akéhokoľvek zdravotného poškodenia. Žalobkyňa vyhľadala žalovaného v dôvere v jeho osobu ako poskytovateľa estetických služieb s predstavou estetického vylepšenie vzhľadu jej tváre, ktorá sa nesprávnym postupom žalovaného zmenila pre ňu na opak, zmenila sa pre ňu na zohavenie. Z popisu

anamnézy žalobkyne podľa znaleckého posudku vypracovaného MUDr. Mariánom Pamulom (č. l. spisu 14 - č. l. 9 znaleckého posudku) je zrejmé, že stabilizácii zdravotného stavu žalobkyne predchádzala nútená dlhá bolestivá doba liečby. Tieto okolnosti preto podľa názoru odvolacieho súdu odôvodňujú záver, že u žalobkyne zvýšili intenzitu utrpenej duševnej ujmy nad obvyklú mieru, čo opodstatňuje priznanie nemajetkovej ujmy žalobkyni v peniazoch.

28. U ujmy, ktorá nemá majetkový charakter je vylúčené uvedenie do pôvodného stavu. Exaktné vyčíslenie peňažnej náhrady za túto ujmu je z povahy veci vylúčené. Preto nastupuje zadosťučinenie (satisfakcia), ktorá má aspoň zmierniť nepriaznivé stavy vzniknuté škodlivým zásahom do osobnostnej sféry poškodeného, pretože nemajetková ujmy vzniknutá porušením osobnostných práv sa vo všeobecnom zmysle slova ani odškodniť nedá. Otázku výšky náhrady, respektíve rozsah peňažného zadosťučinenia, platná právna úprava neupravuje. Určenie náhrady prináleží príslušnému súdu a je predmetom voľnej úvahy súdu. Je treba vždy zohľadniť objektívne hľadiská, ktoré môžu byť východiskom pre stanovenie výšky náhrady. Súd musí preto pri úvahe o primeranosti navrhovanej satisfakcie za nemajetkovú ujmu vzniknutú na osobnosti fyzickej osoby vychádzať z jednotlivých okolností konkrétneho prípadu, musí prihliadnuť k intenzite, povahe a spôsobe neoprávneného zásahu, k charakteru a rozsahu zasiahnutej hodnoty osobnosti. Je treba vždy zohľadniť objektívne hľadiská, ktoré môžu byť východiskom pre stanovenie výšky náhrady. Takýmto hľadiskom môže byť aj zákonodárcom nastavená výška odškodňovania obetí trestných činov, keď obeť násilného trestného činu má nárok na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume desaťnásobku minimálnej mzdy, t.j. odškodnenie 5. 800,- eur (§ 12 ods. 3 zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov, napríklad morálna ujmy obete znásilnenia). Je potrebné prihliadnuť na to, že žalovaný si cení výkon svojej služby - aplikácie preparátu CRM DEX spolu s cenou preparátu na 617,- eur (18. 580,-Sk), čo nie je hodnota zanedbateľná, ale aj na samotný postoj žalovaného, ktorý k prípadu žalobkyne nepristupoval ľahostajne a prejavil ľútosť. Žalobkyňa prijala od žalovaného odškodnenie za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, ktoré je dlhodobou ujmou, s ktorou sa poškodený vyrovnáva do konca svojho života. Traumatické pôsobenie z poškodenia u žalobkyne, ktoré je základom tohto konania, podľa vyjadrenia jej ošetrujúcej psychologičky PhDr. Jaroslavy Martinkovej priebehom času odznieva. Odvolací súd sa preto stotožňuje s námietkou žalovaného, ktorý tvrdí, že výška priznanej nemajetkovej ujmy žalobkyni je neprimeraná a z dôvodov vyššie uvedených považuje odvolací súd za opodstatnené zníženie zadosťučinenia na sumu 5. 000,- eur. V tejto súvislosti k tvrdeniu žalobkyne predneseným počas konania, že súdy priznávajú pri zásahoch do ochrany osobnosti spôsobených médiami aj sumy 100 000,- eur odvolací súd prednáša, že výška náhrady nemajetkovej ujmy pri zásahoch do práva na česť, dôstojnosť, poprípade aj súkromia zo strany informačných médií má plniť aj úlohu odradenia médií od neoprávnených zásahov motivovaných hospodárskym výsledkom, predajnosťou alebo sledovanosťou a takýto cieľ žalovaný nesledoval, aj keď je súkromným podnikateľským subjektom.

29. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti vo výške priznanej istiny 5. 000,- eur potvrdil a vo zostávajúcej napadnutej vyhovujúcej časti predmetný rozsudok postupom podľa 388 CSP zmenil tak, že žalobu vo zvyšku zamietol.

30. Odvolací súd súčasne poukazuje na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu nevyžadovalo potrebu doplnenia príp. zopakovania dokazovania na pojednávaní, nakoľko súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu (t. j. potrebnom pre rozhodnutie) zistil skutkový stav veci. Podľa § 384 CSP odvolací súd zopakuje dokazovanie v potrebnom rozsahu sám iba vtedy, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. V danej veci však odvolací súd nebol názoru, že by súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd pri svojom rozhodnutí tak vychádzal iba zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie.

31. Zmenou napadnutého rozhodnutia vznikla odvolaciemu súdu podľa § 396 ods. 2 CSP povinnosť rozhodnúť o trovách celého konania. V predmetnej veci bolo žalobe o zaplatenie nemajetkovej ujmy vyhovené, čo do výšky 5 000,- eur a vo zvyšnej časti o zaplatenie sumy 100. 000,- eur bola žaloba zamietnutá, pričom o výške peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal súd z vlastnej úvahy. V takomto prípade, keď výška plnenia závisí výlučne od úvahy súdu, nie je zamietnutie žaloby vo zvyšnej časti výšky nemajetkovej ujmy, prejavom procesného úspechu žalovanej, ale dôsledkom úvahy súdu. Tento záver vyplýva aj z komentára k ustanoveniu § 255 CSP (Števček M., Ficová S., Baricová

J., Mesiarkinová S., Bajánková J.,Tomašovič M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, s. 927). K problematike rozhodovania o náhrade trov konania v spore o poskytnutie primeraného zadosťučinenia za nemajetkovú ujmu zaujal vo svojej rozhodovacej činnosti názor aj Najvyšší súd SR, ktorý v uznesení sp. zn. 4 Cdo 34/2018 zo dňa 30.7.2019 vyslovil, že pri neexistencii takého ustanovenia v Civilnom sporovom poriadku, ktoré by bolo adekvátne ustanoveniu § 142 ods. 3 OSP, toto sa naďalej uplatní v zmysle čl. 4 ods. 2 CSP tak, že žalobca mal plný úspech vo veci, keď mu súd prizná peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy podľa svojej úvahy, pretože nemôže byť sankcionovaný v rámci náhrady trov konania za nie celkom priliehavý odhad budúceho priznaného nároku súdom. V zmysle uvedeného potom zamietnutie žaloby nemá vplyv na plný úspech žalobkyne, pretože ide o úvahu súdu, na základe ktorej v danom prípade posúdil nemajetkovú ujmu vo výške presahujúcej 5 000,- eur za neprimeranú. Žalobkyni preto vznikol ako plne procesne úspešnej strane nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania podľa § 255 ods. 1 CSP.

32. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 .

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.
(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.
(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.
(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.
(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.
(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).
V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).